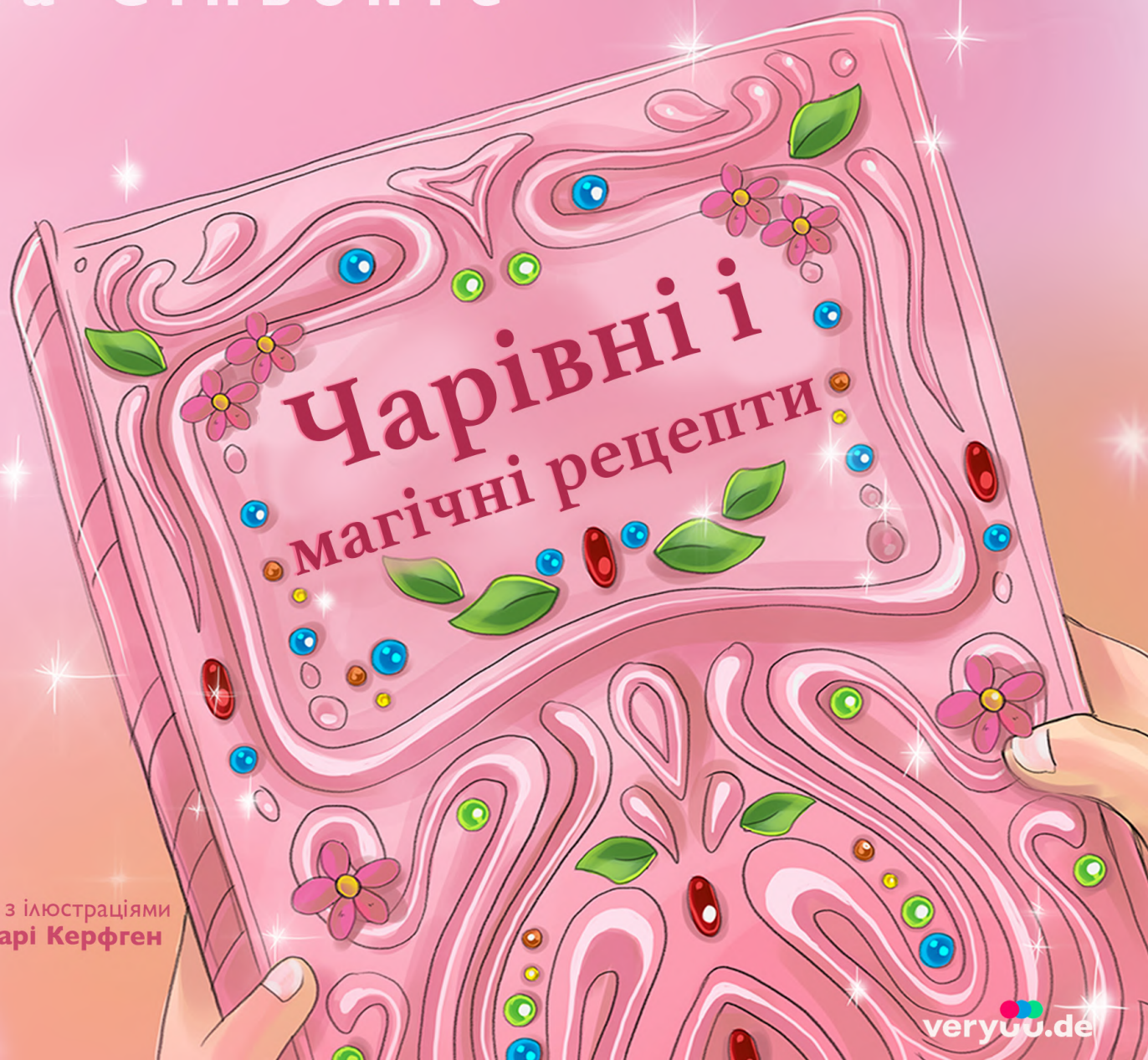

абсолютно магічна
КНИГА З ВИПІЧКИ переклад **Сергей Нащёкин**
та його доньки **Світлана Тхоренко**
Ана Сінвонте

з ілюстраціями
Сабін-Марі Керфген

книга чарівної випічки

«Я ще не хочу...» - шепоче невдоволено, звертаючись до ранку, Анна, але сонячні промені, зухвало блимаючи крізь завісу, вже давно лоскочуть її обличчя. Анні мало не чхнути, так сильно свербить ніс. Вона похмуро дивиться на будильник, здуває свої біляві кучері з обличчя і думає: «О, зупинись, дай поспати, ще ж немає навіть дев'ятої!». Потім глибоко ховає голову в подушку, так, що ледве дихає. Насправді їй хотілося спати довго, довше, ніж будь-коли. Зрештою, це ж перший день канікул.

Анна якось намагається повернутися до своїх снів, але раптом гучний стук вириває її з думок, і вона миттєво відкриває свої очі. Що це? Звучить як молоток чи м'яч... І дійсно, Анна бачить маленький червоний м'ячик, що стрибає по всій її кімнаті, по великих квітах на новеньких шпалерах, на тлі світло-зеленого ліжка, на дверях і, нарешті, проти її старого маленького дерев'яного столу. Роздратована, Анна йде слідом за м'ячем. Він, мабуть, скотився з полиці. Але м'яч зник так швидко, як і з'явився. Анна примружує очі, шукаючи його по всій кімнаті, дивиться навіть під ковдру. Але нічого немає. М'яч зник. Серце напружено стукає. Нерухома, майже тривожна, вона спостерігає за тишею. Анна так схвильована, що їй важко дихати. Але потроху відчуває, як повільно заспокоюється.

Та в наступну мить пролунав такий гучний гуркіт, що Анна вражена схопилася з ліжка.

«І що це було знову?» — питається вона у своєї кімнати і кричить внутрішньо дуже голосно: «А-а-а-а!». Її ноги і живіт так сильно поколюють, як тисячі маленьких мух кружляють в ньому. Вона хотіла б розчинитися в повітрі, але це неможливо.

«І що тепер?» — безпорадно запитує себе Анна. Вона обережно починає обшукувати свою кімнату. Вона нишпорить у коробках з іграшками, у шафі і навіть у кошику для сміття, але нічого не може знайти. Де маленька червона кулька? Анна дивиться на стелю, на лампу, оглядається в коридорі й перевіряє свій рюкзак, але ніде не може знайти нічого незвичайного. Анна боязко зазирає під ліжко, тільки один раз і якомога

книга чарівної випічки

швидше. Як моторошно, але, можливо, там можна щось знайти. На щастя, нічого підозрілого немає, тільки старі шкарпетки, які лежать в кутку, і шматок пазла. Все як завжди, заспокоює сама себе, глибоко вдихає і повільно виходить і знову заходить до кімнати. Довго сидить, розгублена на своєму ліжку і просто дивується, чи все це був лише сон. Але саме в цей момент вона бачить під своїм столом, між своїми ляльками і власноруч намальованими нею картинками лежать дві палички. Анна повільно встає з ліжка на підлогу і несміливо наближається до столу. Що це? - дивується, але більше не відчуває страху, скоріше, невелике хвилювання. Проте вона обережно торкається до них, а потім до нижньої сторони столу і виявляє там отвір, і від несподіванки шоковано відводить руку.

Що тут? Може, секретне відділення? Анна збирає всю свою сміливість і з нетерпінням оглядає стіл. Зараз вона занадто зацікавлена, щоб боятися. Знову намацує пальцями отвір і щось там знаходить. По спині пробігає тремтіння. «Це книжка? Божевілля!». Пальці обхоплюють обкладинку товстої книги, і через мить знахідка вже перед нею.

Анна тримає в руках стару книгу, вкриту товстим шаром пилу. Вона дивиться на неї із захопленням і м'яко змахує з неї білий наліт. Перед нею відкривається гарна рожева обкладинка, трохи вицвіла, але чарівна, прикрашена орнаментами, квітами та безліччю блискучих крапок, схожих на маленькі діаманти.

Анна ніжно гладить її, торкаючись очима кожної деталі цієї невимовно прекрасної книги. Немає сумнівів, що в книзі прихована якась чарівна таємниця.

«Чи варто її відкривати?» — запитує Анна й кладе книжку на підлогу перед собою. Але раптом книга сама підстрибує, шалено розмахуючи боками. Задихаючись, дівчина збентежено дивиться, як та тремтить, підскакує вгору і вниз, потім знову і знову. Здається такою схвильованою, ніби зітхнула з полегшенням після довгого переховування.

Через кілька секунд книга закривається і лежить нерухомо. «Божевільна, божевільна, божевільна!», — розгублено шепоче Анна. Нарешті їй вдається знову заспокоїтись.

Тільки тепер можна прочитати назву книги: «Чарівні і магичні рецепти». Анна промовляє це спочатку тихо, а потім кричить це вголос знову і знову, і вже сама відчуває себе зовсім зачарованою. Дівчина помічає, як її очі починають блищати, бо вони наповнюються сльозами радості.

«Мамо!», — гукає Анна, хапає книжку, біжить на кухню і додає: «Я щось знайшла».

Але на кухні нікого немає. На кухонному столі лежить лише маленька записка: «Ми будемо вдома о 17:00. Гарного тобі першого дня канікул!». Анна розчаровано замислюється, кидає записку в смітник, сідає за кухонний стіл і закриває очі. Так, це початок канікул.

Знову і знову глибоко зітхає. Знову з'явилися тисячі і тисячі метеликів, які шалено б'ються в животі. Її думки обертаються тільки навколо несподіваної знахідки - дуже старої книги. Коли метелики в животі нарешті вже заспокоюються, Анна відкриває очі й шепоче книжці: «Мені дуже цікаво. Я повинна дізнатися, хто ти». Вона так обережно торкається свого таємничого скарбу, ніби тримає в руках тонке скло. Потім відкриває книгу, дуже хвилюючись, як ніколи в житті.

Прямо на першій сторінці виявляється щось таке,

книга
чарівної
випічки

що здається їй сном. «Це реально?» — її здивованому погляду відкривається дивовижна карта з річками, в яких ніби тече вода, горами, що сяють на сонці, і деревами, що гойдаються на вітрі. І підпис під картинкою:

Чарівна книга фантастичної випічки

Позичити рецепти в цій книзі –

То набути чудогійної сили.

Мрії стають реальністю.

Ти відкриваєш ворота в чужі світи.

Тож дотримуйся пораг На кожній сторінці.

«Мені здається, що я все ще мрію...» — бурмоче Анна. Але в цей момент книга, схоже, хоче відповісти їй. Дівчина злякалась, бо книга знову сильно розмахує боками туди-сюди. «Ти мене чуєш?»- вигукує Анна і спостерігає, як чарівна книга повільно перегортає сторінки, ніби шукає щось.

Нарешті відкривається дуже красива картинка, на якій відображаються сині зірочки,

що літають по небу взад-вперед. Анна читає назву рецепта, написаного великими літерами: «ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ». Читає ці слова знову і знову, в якийсь момент навіть співає і танцює по кухні. І раптом чує, як книга починає шелестіти, ніби танцює разом з нею. Анна обережно притискає її руками до серця, а потім читає чарівний рецепт.

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

*Вершкове масло, цукор, яйце –
швиденько змішуються.*

Борошно дозволяє тісту підходити так, як слід.

Збийте повітряну масу,

акуратно додайте зверху фарбу.

Колір неба відбивається чарівним синім.

Ви чуєте дію газованої води -

тісто розпушується, булькає,

іноді голосно, а іноді тихо.

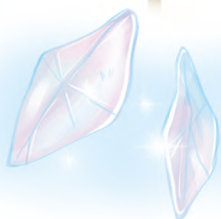
Чарівні кристали оживляють його,

розігріті в духовці, вони надають

особливої магічної сили.

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

«Але звідки мені взяти «чарівний синій» чи «чарівні кристали?» — запитує Анна, блукає очима по кухні, шукає якусь підходящу ідею. Мабуть треба сходити до старого пекаря тут недалеко, за рогом. Аж книга знову затремтіла, вона хитається і стрибає по столу, ніби намагаючись дати їй підказку. Анна знову передивляється книгу від корки до корки, і на останній сторінці виявляє невелику коробку, в якій приховано багато різноманітних інгредієнтів. Обережно бере один пакунок з блакитною фарбою, а інший з кольоровими кристалами і продовжує роздивлятись і розмірковувати, для чого потрібні всі інші речі? Вона дивується, але в цей момент книга знову тремтить, і відкриває сторінку з «Чарівними падаючими зірками». Анна сміється і шепоче книжці: «Гаразд, я розумію».

Швидко збираються інші інгредієнти на кухні й перемішуються так, як написано в чарівному рецепті. Дерев'яним вінчиком весело з'єднується яйце з маслом, борошном і чарівним кольором. Помалу, коли тісто стає все синішим і синішим, на Анну поступово сходять якісь чари. І тільки зараз, наостанок, вона засипає чарівні кристали до тіста і обережно, дуже повільно, все перемішує. Схоже, відбувається щось чудове, щось справді чарівне. Якесь гучне потріскування наповнює кухню. Воно лунає скрізь. Це звучить так, ніби кристали співають. Здається, лунає пісня з такими словами:

*Тісто готували
З добрими думками -
Магія чарівна
Вічно буде з нами.*

Знову і знову Анна вслухається в ці слова, в тиху, чудову мелодію, що звучить у кімнаті, і в якийсь момент навіть підспіває. Розводить руками і весело крутиться в променях полуденного сонця. На кухні все здається повністю зміненим, як ніби сніжинки пливуть повітрям. Але це тільки борошняний пил летить до стелі.

Коли тісто вже готове, Анна надсилає йому великий поцілунок і вигукує: «Закінчено!

Тепер давай зробимо чари!».

Витягує з шухляди качалку і розкачує тісто в сантиметр товщиною. Тепер їй потрібна формочка зірки. Колись вона бачила таку у мами в кухні. Довго шукає, аж поки не знаходить потрібне на боковій стінці шафи.

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

Обережно втирає форму в тісто і щиро дивується, які виходять красиві чарівні зірочки. Аж раптом лунає дзвінок у двері, і змушує її розгублено зупинитись..

«Хто це?» - дивується вона. Знову дзвонять, і чується знайомий голос: «Анна, ти вдома? Це я, бабуся».

«Бабуся Гелен!» - з полегшенням вигукує Анна, біжить до дверей і швидко відчиняє їх.

«Що ти тут робиш?»

«Сюрприз! - радісно відповідає бабуся.- Я вирішила завітати до вас у перший день канікул. Чим займаєшся, як справи?»

Анна швидко прикладає палець до губ: «Пссс, бабуся! Тихо!» — каже вона і робить таємниче обличчя.

«Щось трапилось?» - невпевнено запитує Гелен.

«Ні», - шепоче онука, сміючись, і щасливо обіймає свою улюблену бабуся.

«Що я роблю? - запитує нарешті Анна, швидко затягнувши бабуся до квартири, і робить великі очі. - Я знайшла книгу заклинань», — шепоче вона якомога тихіше.

Бабуся Гелен ледве вірить у те, що чує, і розважено запитує: «Чарівна книга? Це така з голубами, чарівним капелюхом і чарівною паличкою?»

«Ні, бабуся. Магія...», — схвильовано перериває свою фразу Анна, думає, як все сформулювати, і нарешті шепоче, виразно підкреслюючи свої слова: «Чарівна книга про випічку».

Гелен блідне і тихо запитує: «Чи є на ній рожева обкладинка зі стразами?»

«Так», - вигукує Анна, майже з криком, і злякано сідає на стілець.

«Тихо!» - сміється бабуся.

«Звідки ти це знаєш? Чи знаєш ти, що це за книга?»

«Де вона?» - запитує Гелен.

Анна підштовхує бабуся на кухню, де панує барвистий безлад. Із захопленням розповідає про всі подробиці, які сталися сьогодні вранці. Про червоний м'яч, який стрибнув до її кімнати, як він впав з їх маленького старого столу і потім раптово зник, і, звичайно, про книгу, яку вона знайшла в столі. Гелен з подивом слухає свою онуку. І з подивом згадує історію, яку вона сама пережила раніше, дуже давно.

«Ось, — каже Анна й гордо запитує.- Хіба книжка не красива?». Вона віддає її бабусі в руки, і Гелен ласкаво гладить її.

«У мене було щось таке саме чудове. Майже 60 років тому." Вона так тихо вимовляє ці слова, що можна лише здогадуватися.

«Сідай, бабусю! Будь ласка, випий щось. Ти така бліда» - стурбовано каже Анна і простягає їй склянку води.

Але у Гелен все чудово. Вона сідає за кухонний стіл і відкриває книгу. Вдихає приємний запах сторінок, який повертає її до приємних спогадів про давно минулі роки. Дитинство повернулось назад!

«Я знала, що книга повинна знаходитись десь тут... Але що це в маленькому столі, я б ніколи не здогадалась».

«Звідки ти знаєш цю книгу?» — тривожно запитує Анна. Їй скоріше хочеться дізнатися про все.

«Колись вона належала мені і моїм братам і сестрам. Я це добре пам'ятаю. Одного разу, однак, книга кудись зникла, раптово і незрозуміло».

"Так. Це як було сьогодні вранці, — вигукує Анна схвильовано.- Це як у казці. М'яч, стіл, книга. Божевілля!».

«Це казка. Чарівна казка»- говорить Гелен і помічає, що в цей момент нестримна енергія наповнює її тіло.

«Ти вже випробувала якісь рецепти?».

«Я збиралася вирізати падаючі зірки, - каже Анна, показуючи на тісто,- Але я не можу пекти сама. Мама каже, що мені заборонено користуватися духовкою».

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

«Тоді я прийшла в потрібний час, - відповідає Гелен, ніжно цілує онуку в носик і гукає. - Ходімо!»

За якусь мить Анна та бабуся Гелен вирізали всі зірки та прикрасили їх маленькими синіми зірочками. Обережно повикладали печиво, зірочку за зірочкою, на деко.

«Тепер вони повинні піти в духовку на 15 хвилин», — каже Гелен, поки Анна милується зірками, присівши перед дверцятами духовки.

«Падаючі зірки скоро будуть готові, це не займе багато часу, вони починають рости».

Вже видно, що вони просто сяють, ніби накопичуючи випромінювання від Всесвіту.

«Нічого собі, - вигукує мала і з хвилюванням запитує.- Що це за зірки, бабуся?»

«Вони чарівні, і мені цікаво побачити, куди вони нас приведуть».

Коли зірки закінчили випікатися, Анна відкриває духовку і хоче негайно дістати одну, але бабуся Гелен попереджає: «Будь обережна! Наберись терпіння, Анна! Вони ще занадто гарячі. Саме тому ти не повинна пекти сама, дитино моя. Це небезпечно, ти можеш обпектися. Зірки повинні спочатку охолонути».

Бабуся Гелен обережно, з товстими рукавичками на руках, витягує деко з духовки і ставить на плиту. «Потерпи ще п'ять хвилин». Потім сідає за кухонний стіл, гортає чарівну книгу про випічку і глибоко занурюється в свої думки. А Анна нетерпляче крокує перед піччю, вона не може більше чекати, знаходить в шухляді лопаточку для тортів і з її допомогою бере падаючу зірку з дека і ніжно торкається її.

«Ой, і справді гаряче, треба сильно дути на них».

Нарешті, коли зірка вже не така гаряча, Анна відкушує шматочок і відразу відчуває дивне поколювання чарівних кристалів на язичці. Здається, ніби вона плаває по кімнаті.

«Чудово!». Це почуття стає все сильнішим і сильнішим. І ось вже Анна зауважує, що дійсно плаває і зачаровано дивиться, як кухня перетворюється на велику нескінченність.

«Бабусю! Це всесвіт?» — кричить вона і потім змушена просто міцно триматися, тому що раптом зірка в її руці починає рости, і наступної миті вона, налякана, злітає.

«Що тут відбувається?»

«Розважайся», — бабуся схвильована, але нічому не перешкоджає, бо знає, куди буде продовжена подорож: «Я чекатиму на тебе тут».

Все вище і вище летить синя зірка з Анною, над деревами, над містом, через хмари до неба, і скоро вони вже плывуть по всесвіту. Треба міцно триматися, щоб не сковзнути вниз. Та ось нарешті їй все ж вдається піднятися зверху на свою чарівну зірку, зручно вмотитися і кататися на ній прямо до Місяця, повз нього і далі, далі. Позаду них вимальовується красивий блискучий слід, який повністю розчиняється в просторі.

Зірка з дівчинкою все швидше і швидше мчать поміж багатьох небесних тіл, деякі з яких сяють яскравіше, ніж сонце. Перед ними відкриваються планети, різнокольорові, що переливаються своїми барвами і мають абсолютно фантастичні форми.

Але в якийсь момент космічна мандрівниця хоче відпочити, зупиняється і приземлюється на маленьку зірочку, яка знаходиться неподалік.

Синя зірка застрягла у піску.

«Гей! Ай! Що ти робиш? Що ти робиш?» — раптом гукає якийсь голос. Анна налякано дивиться на всі боки, шукає, хто гукає до них. У неї майже закручена шия, але нікого не видно.

«Ти тільки не стрибай на мене і не тикай мене!» - голос продовжує бурчати: «Що ти собі думаєш? Хто ти?»

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

«Я - Анна»,- говорить дівчина невпевнено і дивується, звідки походить цей голос.

«Що таке Анна?» - запитує другий голос, і раптом посеред космосу з'являються і яскраво блищать Лисиця, Жираф і Дельфін.

«Анна - це ім'я. А ви хто?»

«Хто ми? - запитання незваної гості викликає обурення і хвилювання у зірок. - Ми - сузір'я. Кожна зірка у Всесвіті належить до свого сузір'я».

«О, я не знала. Вибачте».

«Ми тут вже багато мільярдів років», - кажуть Дельфін і Лисиця. І запитують підозріло: «А звідки ти? Ми ніколи не бачили нічого подібного до тебе».

«Я родом із Землі. Я – людина», - пояснює Анна.

Тоді Лисиця почала сміятися і запитувати: «З Землі? Однієї з тих молодих, впертих планет?»

«Гм. Так. Саме так».

«О, ці планети! — хихикає Дельфін.- Ми - сузір'я, ми складаємося з багатьох сонць і були тут понад 11 мільярдів років».

«Ой, не будь таким, — відповідає Жираф, — що тобі зробила мала Земля? Підходь, маленька людина! Ми тобі щось покажемо».

«Зачекайте! Я не така швидка», - кличе Анна і якнайшвидше сідає на свою синю чарівну зірку, бо Жираф уже мчить в далечінь.

Анна поспішає за сузір'ями і не перестає дивуватися. Повз них пролітає і залишається позаду незліченна кількість зірок. «Привіт, дорогий Лебідь. Привіт, Леве», - кричить Анна. Вона бачить Велику Колісницю, Водолея, Оріона і Мавпу. Але потім вони досягають частини Всесвіту, у якому більше не видно зірок, і в цей самий момент її кличе Жираф: «Ми тут. Обернись!» Анна так швидко зупиняє свою зірку, що вони ледь не перевертаються. Та коли вона повертається, то справді вражена і щаслива, тому що на неї дивиться прекрасний вихор мільйонів зірок.

«Що це таке? - на її обличчі невідоме захоплення. - Виглядає як чудова - пречудова, красива квітка».

«Це Чумацький Шлях», - хихикає Дельфін.

«Чумацький шлях?»

«Так називається наша галактика», - пояснює Лисиця.

«Точно. Так називається наша галактика - Чумацький Шлях, - шепоче Жираф і посміхається, зачарований цим видовищем. - У нас більше 200 мільярдів зірок. Це наша домівка, ми всі тут так довго разом».

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

"Ого. Це дійсно красиво», шепоче Анна, питаючи: «Чи можемо ми знову туди полетіти, в цю прекрасну молочну квітку?» І скоріше направляє туди свою синю зірку.

«Зачекай!» кричать сузір'я і летять швидко за нею, перетинаючи Чумацький шлях, проминаючи тисячі зірок, старих і молодих, великих і малих.

«Там ваша неслухняна Земля», - кричить раптом Лисиця.

«Де? Яка це зірка?»

«Це не зірка, це блакитна планета, - каже Жираф, - Чи бачиш ти її?»

«Так», - гукає Анна, помітивши прекрасну блакитну планету, що сяє на сонці.

«Це Земля?» - Запитує вона, здивована, і задоволена, що у неї є така прекрасна річ – літаюча зірка для космічних подорожей. Їй захотілось негайно летіти додому. І в цей момент все навкруги стає яскравішим і яскравішим. Всесвіт зникає, і Анна знову повертається на свою кухню. Для бабусі Гелен минуло лише кілька секунд відтоді, як кухня перемістилась в простори всесвіту, але вона вітає онуку так палко, наче та довго була далеко.

"Як це було? Де ти була? Кого ти зустріла?»

Анні, однак, здається, що пройшов цілий день. Вона ще трохи запаморочена, але з неї відразу все виривається. Розповідає про Дельфіна, про Жирафа, Лисицю та про всі інші сузір'я, про прекрасну молочну квітку і, звичайно, про Землю, яка є їхнім домом.

«Хіба це не диво?» - питає бабуся.

"Так. Це може бути тільки диво, - каже Анна й розмірковує. - Що ж це за книга?». І, вкрай зморена, сідає за кухонний стіл.

Бабуся Гелен знижує плечима і відповідає: «Все, що я знаю, це те, що книга може перенести нас в інші світи. Я була там багато разів, але це було давно. Ми так і не дізналися, хто цю книгу написав».

Гелен розповідає про минуле та про те, як чарівні рецепти впливали на її життя.

«Книга,- нарешті каже вона.- покаже тобі світи фантазії».

«Мені ніхто не повірить, - каже Анна, приглядається до книги і захоплено вигукує.- Ти справді чарівна книга!»

Вона знову почувається настільки сильною та сповненою енергії, що хотіла б повернутися у Всесвіт і знову літати. Дівчина біжить до плити і

ЧАРІВНІ ПАДАЮЧІ ЗІРКИ

хоче з'їсти ще одну зірку, і тут радісно впізнає, яке сузір'я спекла. На деко нерухомо лежить Дельфін.

«Привіт, Дельфін!»

«Ти можеш їсти зірки знову і знову, - говорить Гелен і гладить дитину по голові.- Ми покладемо їх у банку, і вони надовго залишаться свіжими».

«Так, ми повинні обгородити зірки, щоб вони таємно не відлетіли», — каже Анна,

сміючись без кінця. Вона не може зупинитися. І Гелен думає про це з посмішкою, її час із книгою повернувся на багато років назад.

«Давайте зараз ще щось напечемо! - вимагає Анна і питає.- Що за рецепти там ще є?»

«Дозволь мені подумати про це».

Але книга зовсім не дає їй час на роздуми, закручує боки вперед-назад і відкриває рецепт, над яким височіє барвистий замок. «Казковий замок», — пошепки читає Анна.

«О, — каже зачаровано бабуся Гелен, — це найпрекрасніший рецепт, який ми з моїми братами і сестрами коли-небудь пекли».

«Бабусю, ось там! Дивись! Ти бачила це?» - раптом вигукує Анна, побачивши маленького кролика, що стрибав по сторінках книги. «Так, я бачила його». Це не дивно, адже цей кролик жив у книзі ще й тоді, в бабусиному дитинстві. Він дуже добрий.

«Прочитай рецепт!».

«Звичайно», промовляє Анна, беручи книгу і читаючи.

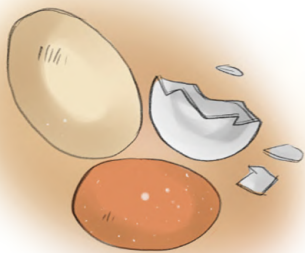

Казковий замок

Вершкове масло і цукор, яєчні жовтки і борошно
зроблять тісто еластичним і желеподібним.
Розпушувач робить його квітучим,
він догасть торту неповторну грацію.
Збивати, двічі добавляючи в тісто повітря.
Це пробуджує магію і аромат.
Швидко і енергійно побити магічну масу.
Тепер випікаємо тісто, воно стане міцним.
Вирізати отвір, його заповнює крем заклинання.
Червоні вишні створюють солодку магію,
без них пиріг ніколи не перетвориться на торт.
Прикрасьте різнокольоровими кульками, блиском -
Тільки подивіться, казковий замок створений!

Казковий замок

«Чарівна магія, це тісто стає магічним!», - кричить Анна.

«Чудово! - каже бабуся.- Це звучить як магічне заклинання. Може, ти дійсно маленька чаклунка?».

«Так» - вигукує Анна зачаровано і стрибає по кухні, танцюючи. Але раптом зупиняється і каже: "Але як ми можемо двічі отримати повітря в тісті? Я думаю, що я ніяк не чарівниця».

«Але у тебе є чарівна книга про випічку. Я теж не пам'ятаю. Точно, воно має бути десь тут». - Гелен шукає слова і знаходить їх унизу збоку.

«Ось!» Слова так хвилясто написані, що читати їх можна тільки дуже повільно. Та для Анни це звучить ще більш загадковим. «Розмішуйте, мішайте завжди кругами – ось як м'яко росте тісто. Подуйте на нього двічі, магія прокидається, це надає тісту фантазії і сили».

« Ага. Так ось і все, це так круто", - вигукує Анна так збуджено, що бабуся сміється.

«Раніше ми називали це по-іншому...- каже вона, - але сьогодні це, мабуть, називається круто».

Вони випікають нижню частину торта точно за рецептом. На кухні пахне фантастично, все різнобарвне, і стіл покритий солодким шаром борошна і цукру.

«Бабусю, розкажи мені про торт!»

І слухаючи розповідь про минуле, про безліч істот, що живуть у казковому замку, Анна нарешті відчуває себе зачарованою. Це так красиво і образно: світ, барвистий, як вир кольорів, і сяючий, як найпрекрасніше світло. Вона не може дочекатися, щоб нарешті прикрасити торт і особливо чарівний парк біля замку.

«Тепер нам потрібно спочатку вдати трохи повітря в тісто», — радісно каже бабуся і знову і знову повторює з Анною чарівні слова: «Розмішуйте, мішайте завжди кругами – ось як м'яко росте тісто. Подуйте на нього двічі, магія прокидається, це надає тісту фантазії і сили». Анна та Гелен дують у миску по одному разу, і тоді тісто починає рости, все більше і більше.

«А тепер - до духовки!», — каже Гелен до тіста й знову куштує його.

«Зараз ми змішуємо кварковий крем, а потім я прикрашаю казковий торт!» -

Казковий замок

захоплено вигукує Анна. Кухонний комбайн робить чарівні кола з сиром, готуючи крем. Це не займає багато часу. І от посередині столу стоїть вже майже готовий торт.

«Все, готово!», - каже Гелен, встановлюючи зверху корону. Це перетворило чарівний торт на казковий замок.

«Увага! Він відкриває свої двері!». Раптом замок починає рухатися

«Ага. Бабуся, подивись!» - шоковано кличе Анна, бо бачить, як торт починає світитись червоним.

«Що це таке?» - Вона вражена і навіть присіла.

«Це магія, - шепоче бабуся Гелен, а потім каже. - Тепер ми повинні скуштувати торт».

«Я не смію».

«О, ми скуштуємо разом, - підбадьорююче штовхає онуку рукою у бік.- Я тебе розумію, але не бійся, ти побачиш, як там красиво».

«Добре», — каже Анна, облизуючи ложку чарівного крему.

«Я щось відчуваю». І буквально через секунду вони стають зовсім маленькі на кухонному столі. Перед собою вони бачать величезний, сяючий казковий замок.

Гелен хапає Анну за руку і тягне до воріт. «Проходь! Не хвилюйся. Ти відразу відчуєш щось чудове».

Повільно, крок за кроком, вони наближаються до замка. Дуже обережні, але сповнені очікувань, проходять крізь ворота. Але те, що відкривається їхнім очам, так їх лякає, що Анна ховається за бабусею, а Гелен, захищаючи її, тримає руки над головою дівчини. Вони дивляться на похмурі сіре приміщення, де немає нічого прекрасного. Там не видно блиску, ніякої магії та яскравих кольорів. Видно лише червоне сяйво, що висить над замком і виглядає надто небезпечно.

«Що тут трапилось?» — запитує Гелен.

«Мені страшно».

«Ходімо, ми повинні з'ясувати, що тут сталося. Це схоже на те, що фантазія зникла», — каже Гелен. Перед нею – неживий сірий світ, який здається, завмер на місці. Він втратив усе своє багатство кольорів і яскравості.

«Ні, бабуся. Я хочу піти звідси».

"Ти не можеш, - відповідає Гелен, намагаючись заспокоїти Анну, - не бійся».

«Ми в безпеці. Має бути фантазія, яка захищає нас».- Вона без слів показує їй підійти і тягне Анну за руку. Крок за кроком, мовчки і повільно прокрадаються вони по замку, проходять крізь вицвілий і зламаний світ. «Тут немає нічого такого, як раніше», — каже Гелен, озирається, ніби шукає щось і нарешті шепоче: «Все життя зникло».

Але раптом Анна каже: «Дивись!» Схвильована, вона вивільняє руку з міцної долоні бабусі, тому що посеред замку росте сяюче дерево з золотими грушами. Її манить його сила, як від магніту, і вона швидко наближається до нього.

"Стережись! Зачекай!" — кличе Гелен і біжить за нею. Але Анна не може зупинитися, біжить все далі й далі, і коли доходить до дерева, то стає на коліна на сірій галявині перед ним. Обережно простягає пальці, щоб торкнутися дерева, але, коли хоче зірвати грушу, блідне, необережно торкається дзеркала, посеред якого росте дерево, і раптом бачить себе. Але бачить своє відображення ніби з іншого часу. На ній інша сукня, волосся заплетене.

Казковий замок

"Минуле? Але як воно може показати минуле?"

«У дзеркалі існує більш ранній час. Те, що ми тут відчуваємо, в ньому ще не відбулося».

«Чи можемо ми повернути собі ці спогади?»

"Ні. Спогади – це минуле. Ми повинні продовжувати шукати тут. Ми повинні знову знайти фантазію!» Анна дивиться в дзеркало і споглядає світ, який бачить тільки той, хто здатний бачити, той, в кому живе фантазія. Він здається їй саме таким, яким розказувала Гелен, повним кольорів і щастя.

«Почекай, бабусю!» — раптом кличе вона з усієї сили, біжить до Гелен, а потім обшукує кожен куточок замку. Разом вони досліджують сірий світ, чахлі дерева і зів'ялі квіти, розвалені мости, будинки та висохлу річку. Але ніщо з того, що їм зустрічається, не відповідає на їхнє запитання про те, що тут могло статися.

Через деякий час Гелен зупиняється і сідає, виснажена, на колоду біля великих воріт, глибоко дихає, і чекає, поки підійде онука. Спирається спиною на велику цегляну стіну й дивиться на замок, оглядає все навколо, і хвилину за хвилиною все більше втрачає надію знайти підказку, яка б показала їм шлях.

Анна глибоко зітхає. Їй прикро, що нічого не вдається придумати. Та ось вона бачить щось, у що не може повірити.

«Бабусю! Бачиш ворота? Дуже схожі на чарівну книгу про випічку».

Гелен підскакує, не вірячи своїм очам. Придивляється до воріт, і схвильовано каже: «Так, все сіре, але двері мають ті самі прикраси, що і книга».

«За цим щось має бути».

«Може, це схованка?» - розмірковує Гелен і пробує натиснути велику важку ручку. Але вона не рухається ні на міліметр. «Це занадто важко. Мені здається, що вони замкнені».

«Можливо, є ключ. Треба його знайти!» - нетерпляче переглядає Анна кожен сантиметр перед воротами. Однак нічого не може знайти і безпорадно спирається на них. В розпачі проводить по воротах пальцями і шепоче: «Допоможіть мені! Допоможіть нам, щоб ми, може, змогли допомогти вам!». І в цей момент щось тріщить, клацає, і вже в наступну мить вона відходить налякана, тому що ворота починають мерехтити і переливатися різними кольорами.

«Що сталося?»

«Ти – це ключ!» - здогадується Гелен. «Звичайно!» - додає вона, сяючи від радості.

Казковий замок

«Я? Чому я? Як я можу бути ключем?»

«Ти - дитина, ти можеш, - каже Гелена. - відчиняй ворота! Тоді ми побачимо».

Анна торкається ручки, і раптом виявляється, що її можна дуже легко штовхнути вниз. З гучним тріском відкриваються ворота. І ось через секунду мандрівниці вже заглядають через ворота в світ, повний життя і кольорів. Їх оточують неймовірна різнокольорова різноманітність рослин, тварини і найчарівніші істоти, яких вони коли-небудь бачили. Вони швидко поширюються по всьому замку і роблять його яскравим і блискучим. «Їх зачинили», — здогадується бабуся Гелен. Але Анна її не чує. Тому що фантастичні істоти настільки гучні, що можна лише вгадувати слова.

Але раптом один голос заглушає всі інші звуки.

«Ми чекали на вас», - говорить Голос. Анна невпевнено дивиться навколо і помічає стару жінку, яка рухається прямо до них. «Привіт, Гелен. Як приємно бачити Вас знову», - говорить старенька і люб'язно посміхається. Вона носить королівську накидку і має довге, красиве, сріблясте волосся. «Привіт, Королево», — відповідає Гелен.

«Королева?»

«Дякую, Анна, що врятувала нас».

«Чому я?»

«Ти - нове життя. І нам потрібно нове життя, щоб не бути забутими».

«Ти - дитина», - пояснює бабуся.

«Тільки нове покоління може зберегти замок фантазії живим. Протягом багатьох років ми були забуті, ув'язнені в книзі, яка тепер ваша. Ми чекали, коли ви відкриєте книгу і завітаєте до нас, щоб ми могли жити, щоб була жива фантазія. Щоб була жива уява. Тому що без вашої віри в нас - нас не існує».

Анна не знає, що сказати. Вона дивиться на Гелен.

«Я думаю, що розумію, про що Королева хоче сказати. Коли я була дитиною, ми випікали рецепти з книги, відкривали її фантазійні світи, ми бачили і відчували їх. Але коли ми вирости, книга зникла. Її після цього, ймовірно, ніхто більше не відкривав. Так зачарований світ фантазії і був забутий».

Казковий замок

«Може, тому, що книжка була захована в старому столі», — відповідає Анна, озирається довкола і бачить перед собою барвистий світ. Все має чарівний вигляд, всюди мерехтить, а у вухах лунають солодкі мелодії. Ось тече річка білого шоколаду, подалі - дерева зеленої солодкої вати і квіткова галявина в барвистих цукерках. Красиві метелики сидять на гойдалках. А далі – той самий маленький кролик, який щойно перетинав сторінки книги. Він стрибає прямо біля них. «Бабусю, подивись! - кличе вона.- Кролик».

«Привіт милий кролику».

«Я б із задоволенням показав вам замок», — тихо шепоче кролик.

Королева погоджується помахом руки і каже: «Вперед!». Посмішка прикрашає її обличчя і змушує його сяяти. Вона деякий час бачить вдячних Гелен та Анну, що йдуть за кроликом через замок.

Чим далі вони йдуть, тим більше і більше відкривається їм речей неймовірної краси, чарівних істот, які танцюють, і над якими тягнеться красива веселка, по якій бігають та ковзають багато кроликів. А далі – просто чудовий водоспад квітів. І раптово різнокольорові вогні вибухають над замком та стікають вниз, як солодкий блискучий дощ.

«Солодкий феєрверк для вас, - говорить голос Королеви, - Ми хочемо подякувати вам, що ви прийшли до нас».

Бабуся Гелен усміхається і відповідає: «Це прекрасно. Я почуваюся, як дитина».

«Ми захистимо уяву! Ми захистимо фантазію!» - вигукує Анна.

«Так, ми захистимо уяву», - каже Гелен Королеві, яка тепер повернулася і стоїть поруч з ними, і дуже повільно, виразно промовляє: «Без дітей втрачається уява».

Королева з Анною вклоняються одна одній, вони посміхаються і прощаються. І в цей момент світ знову починає змінюватися. Анна помічає, як стає все більше і більше, і через хвилину вони з бабусею Гелен знову стоять на своїй кухні, а казковий замок – це знову торт, який знаходиться перед ними на кухонному столі. Однак червоний туман зник. Замість нього все сяє різнокольоровими блискучими вогнями, що палають над замком.

«Моя ж ти королева», - каже бабуся і з усмішкою пестить онуку по щоці. Але Анна зовсім не хоче цього чути. Їй дуже хотілося б дізнатися, що ховається в книжці. «Отже, фантазія була захована в книзі, тому що книга була зачинена в старому столі».

Казковий замок

«Напевно, - каже бабуся й пояснює.- Мабуть, тому, що вона багато років була в підвалі. Нікому не вдалося знайти книгу серед безлічі коробок та інших книг. Ми просто більше не користувалися столом, тож книга і була замкнена». «Можливо, у дитинстві мама просто не змогла знайти книгу, тому що письмовий стіл був захований».

«Ми не приносили стіл, поки ти не пішла у школу. Я і твоїй мамі ніколи не розповідала про книгу».

"Чому?"

« О, - каже Гелен і відмахує від неї, — вона б мені ніколи не повірила.»

«Де ти тоді знайшла книжку?» - з цікавістю запитує Анна.

Гелен замислюється на мить і каже: «Це було на столі, я пам'ятаю, в якийсь момент я просто побачила її там. І одного разу її знову не стало. Мабуть тому, що ми стали дорослі.»

«Напевно», - бурмоче Анна і про щось розмірковує. Але в цей момент книга відкривається знову. Це сталося так просто. Швидко перегортаються сторінки, і Анна кричить: «Ти знову?». Неможливо навіть нічого так швидко прочитати, а книга вже відкриває новий рецепт. І ось раптом невеликий кубик котиться на сторінку. Він підстрибує і крутиться на своїх кутах, як танцюрист. Книга завмирає.

Анна читає назву рецепта і захоплено вигукує: «Тепер настала черга щасливих кубиків».

"Так. Тож ходімо! — кричить Гелен в захваті. - Ми повинні спробувати цей рецепт. Я пам'ятаю, що це дійсно чудові кубики. Їхні очі можуть бачити ваше щастя. Вони скажуть, який ваш щасливий номер. Прочитай рецепт, дівчинко! " Саме це вона і робить. Читає: «Щасливий кубик».

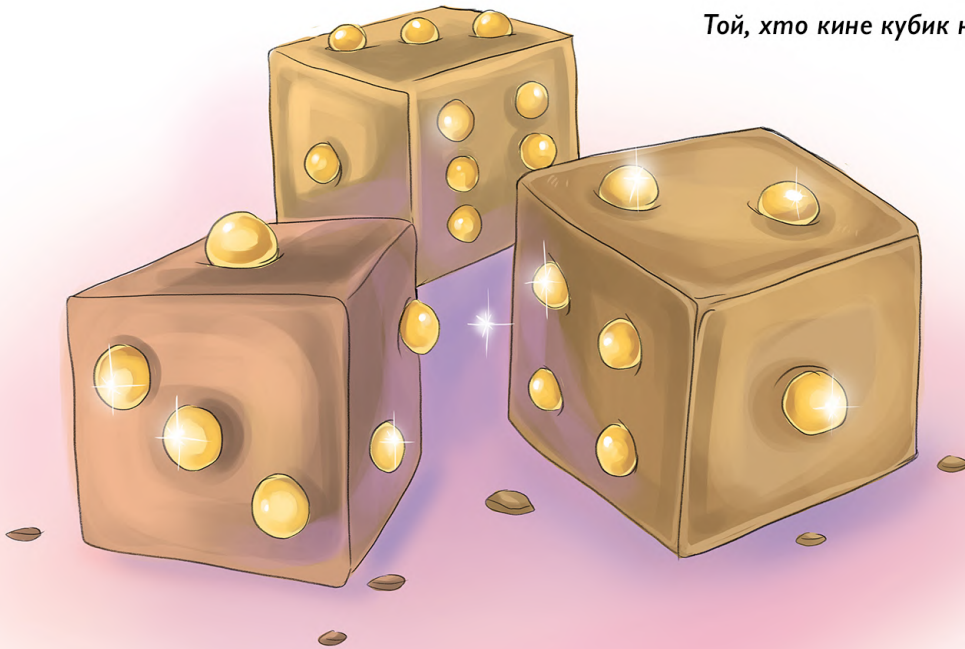
Щасливий кубик

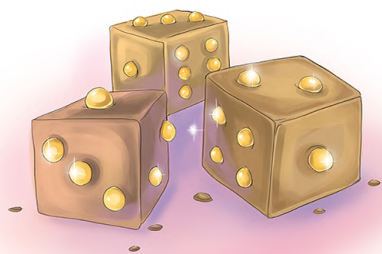
*Яйце перетворюється на піну з вершковим маслом,
через цукор повільно проростає мрія.*

*У поєднанні з борошном тісто набуває міцності,
яка іскрить в кожному кубі.*

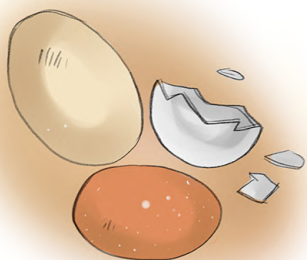
Золоті намистинки дадуть їм очі і чарівність.

Той, хто кине кубик на удачу, відчує магію.

Щасливий кубик

«Чарівна магія, це тісто стає магічним», - говорить Анна і дістає з секретної коробки на звороті книги золоті перли. Їх знайшли ще раніше, і тепер вони знадобляться. Також швидко збираються разом всі інші інгредієнти. Насправді в рецепті немає нічого особливого. Все виявилось так просто. Коли закінчують місити тісто, бабуся присипає його борошном, ділить на частини і разом з Анною утворює десять кубиків.

«А тепер - перли», - в захваті шепоче Анна.

«Перли - це очі, щоб кубик міг бачити», - загадково пояснює бабуся Гелен і вставляє першу намистину прямо в середину однієї сторони куба. Потім вона розподіляє інший бісер на двійку, трійку, четвірку, п'ятірку і шістку. І от нарешті кубики – гральні кістки в духовці.

«Готово», - Анна напружена, як лук. Щасливі кубики, вийшовши з духовки через 30 хвилин, лежать такі гарячі, що Гелен знову попереджає онуку, щоб та не обпеклась.

«Зупинись!»- кличе вона, сміючись: «Не обпикайся, кубики повинні спочатку охолонуть та затвердіти. А вже тоді ми зможемо кинути кістки».

«А потім?»

«Ви кидаєте своє щасливе число, коли захочете відчутися щасливим».

«Просто кинути кістки?»

«Так. Кожного разу у тебе є три спроби. Ти можеш вирішити, яке число на даний момент буде твоїм щасливим номером. Довірся кісткам. Номер пробудить спогади, твої прекрасні моменти, подумай про речі, які зробили тебе щасливою».

«І мені просто треба кинути кістки?»

«Так, і коли ти викинеш своє щасливе число, ти можеш зупинитися».

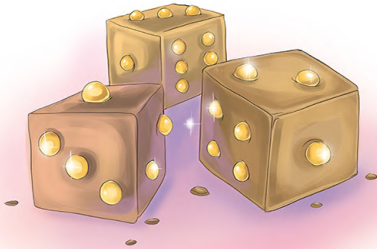
«Супер. Це супер-пупер», – каже Анна і вже відчуває себе повністю зачарованою.

«Так, це магія. Це просто чарівна книга».

Коли кубики остаточно охолоджуються, бабуся Гелен кладе найкрасивіший кубик в руку Анни.

«Кинь його!»- Кричить вона з задоволенням, і Анна підкидає куб. Він перекрутився над столом, впав вниз і зупинився. «Три - я викинула трійку. Це добре?»

«Всі цифри хороші. Але тепер ти повинна зазирнути в себе. Ти повинна відчутися, яке число змушує тебе почувати себе добре. Ти можеш використовувати цей номер знову і знову. І якщо у тебе є цей номер через

Щасливий кубик

дні або навіть тижні після підкидання кісток, це означає, що удача з тобою. Тому що це твоє щасливе число.

Анна кидає вдруге, і цього разу це «один». «Я візьму один. Я вважаю, що ця цифра чудова. Першого березня у мене день народження, моя улюблена книга називається “Перший номер», а на дверях моєї кімнати висить велика одиниця, відколи я пішла у перший клас. Я розфарбувала її і прикрасила квітами. Отож, це справді мій щасливий номер.”

«Так, це гарне число для тебе»,

«Можна я з’їм свій щасливий кубик?» - запитує Анна.

«Так, звісно, просто кусай! Кубик смачний».

Потім Гелен також кидає кубик і в захваті вигукує: «Я отримала п’ятірку. Це дуже добре підходить: я маю п’ятеро братів і сестер, мені 75 років, і маю 5 онуків. Очевидно, це моє щасливе число», – каже вона і зі смаком кусає свій кубик.

«Смачно», — каже вона і втомлено сідає за кухонний стіл. «Тепер я маю йти додому. Хоча хотілося б спекти з тобою ще щось за рецептом. Але вже майже четверта, а я втомилась».

«Ой, бабусю, залишайся, – просить Анна, - Удвох набагато веселіше. І ще – розкажеш про все моїм батькам, бо вони не повірять жодному моєму слову». «Добре. Але тільки один рецепт. І спочатку ми зробимо невелику перерву». Бабуся варить собі свіжу каву, а Анна гортає книжку, тому що не може більше ні про що думати. «Хто написав цю книгу, бабусю?» - запитує вона з цікавістю.

Гелен деякий час думає і нарешті каже: «Я теж цього не знаю. Книга з’явилась просто одного дня на маленькому столі. Ніхто її раніше не бачив», - усміхається Гелен так, ніби відчула минуле.

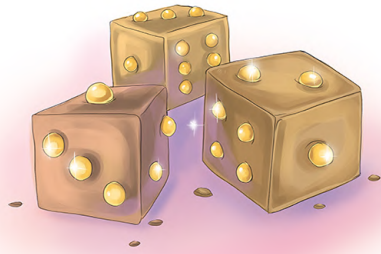
«Хто міг написати чарівну книгу?» - запитує Анна, захоплена цією думкою, бажаючи дізнатися таємницю.

У цю мить книга знову відкривається, ніби намагаючись зірвати її думки.

«Ти мене чуєш? - здивовано запитує Анна і впевнено додає.- Так, звичайно, можеш чути, я знаю». І книга наче реагує, вона створює прозорий купол над сторінками. Як під сніговим глобусом, книга показує знайомі місця.

«Тільки подивіться на бабусю!» - сміється Анна, впізнаючи місто з вулицями і людьми.

«Це наше місто, - каже бабуся, - я знову його впізнаю. Це моє дитинство».

Щасливий кубик

Гелен неабияк вражена, вона розглядає все повільно і максимально уважно, до найдрібніших деталей.

«Дивись, Анна! Ми там граємо».

«Хто?» - розгублено запитує онука.

«Я і мої брати і сестри. Ми граємо на вулиці. Там, дивись! Ти нас бачиш?»

«Та-а-а-к», - приглядається Анна. - Це неймовірно».

Але раптом картина змінюється, і бабуся бачить свою дитячу кімнату.

«Це моя кімната, ми тут жили. На столі лежить книга. Ти це бачиш?»

Анна дуже здивована. Дивиться на книгу й запитує: «Чи вона нас справді чує?».

«Ну, це чарівна книга. Так, я думаю, вона нас чує», - шепоче Гелен, їй смішно, що книжка може її підслухати.

Анна знову запитує книжку: «Хто ти?», і в цей момент книга знову гортає сторінки. Дівчина шоковано дивиться на це, але тепер вже точно впевнена, що книга її чує.

Гелен сміється: «Книга робить, що хоче. Ми роками намагалися дізнатися її таємницю, але нам це не вдалося. Зрештою ми здалися. Ми просто пекли і мріяли».

«Я не здамся! Я дізнаюся її таємницю», - вигукує Анна і переможно простягає руки вгору.

«Але тепер ми випікаємо наступний рецепт. Можливо, ми знайдемо в книзі рецепт, який можна спекти для мами і тата», - Гелен кличе Анну, і та відкриває книгу. Дуже уважно гортає її сторінки, погладжуючи їх, і тихо каже: «Мені здається, я їй подобаюся. Мені вона точно подобається, і я вже зовсім не боюся. Я впевнена, що вона покаже нам рецепт, який любить їсти мама».

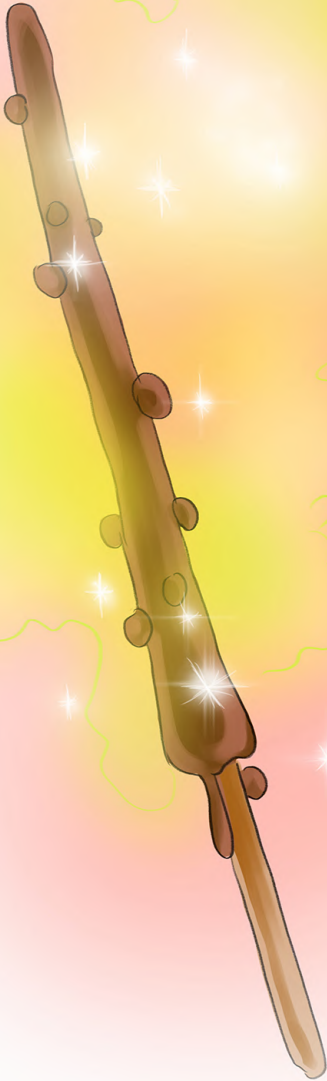
Книга рухається сама собою, а потім обережно опускає свої сторінки.

У «Чарівній книзі про випічку» вибрано: «Чарівні палички».

«Ти справді вмієш робити з ними магію?» - запитує Анна.

«Почекай, люба, прочитай рецепт!»

Чарівні палички

Розбийте і розмішайте яйце,
акуратно годайте трохи молока.

Ваніль чарівним чином пробудить тісто,
вона дає йому чарівний смак.

Тепер все повинно з'єднатися з борошном,
тісто слід добре перемішати.

Потім з тіста скачують довгі палички.

Їх довжина визначає силу і потужність магії.

Шоколадні краплі створять заклинання
і знову оживлять мрії.

Чарівні палички

«Чарівна магія, це тісто стає магічним», — каже Анна вкотре, тому що вона справді відчуває себе чарівницею.

"Ти чарівниця, Анна. А ще є заклинання рецепту. Там, внизу сторінки. Прочитай!»- говорить Гелен і змішує всі інгредієнти тіста за допомогою міксера.

«Спритними руками розкачуємо тісто, поки воно не скаже нам «Досить!»»- повільно читає Анна, а бабуся ділить тісто на дванадцять маленьких грудочок. «Тепер ми можемо сформувати чарівні палички». Вони енергійно хапаються до роботи. І знову і знову не перестають повторювати чарівні слова:

«Спритними руками розкачуємо тісто, поки воно не скаже нам «Досить!»»
«Не дуже тонкі, так?» - запитує Анна.

«Саме так, інакше стрижні зламуються занадто швидко,- відповідає бабуся і всього за 5 хвилин говорить,- Готові випікатись. Ходімо в піч!»

Вона кладе палички на деко і вставляє його в духовку. Дівчина знову сідає прямо перед духовкою і каже: «Вау, як чудово пахне!». Палички поширюють такий гарний аромат!

«Всього 12 хвилин, і палички готові», — каже Гелен, а коли час минає і палички трохи охолоджуються, вона приносить їх на стіл. Анна відразу ж хапає чарівну паличку з дека, відкушує шматочок і жує з нетерпінням. Хвилину чекає, але нічого не відбувається.

«Ми ще мусимо покрити їх шоколадом. Будь терпляча! Палички ще не чарівні».

Шоколадні стружки насипаються в миску на водяній бані, щоб вони розтопилися. Палички занурюються в шоколад. Тепер треба покласти їх на шматок пергаментного паперу, щоб вони висохли.

«А що станеться, якщо я скуштую зараз?».

«Тоді ти повернешся до своїх мрій».

«У мої мрії?»

"Так. Сни, мрії або спогади. Неважливо, які мрії. Палички можуть повернути тебе до твоїх забутих снів".

«Забуті сні?» - повторює Анна. Вона бере паличку з паперу і акуратно кусає її. Вона відчуває розтріскування шоколаду, і через неї відразу проходить якимось чином тепла магічна енергія.

«Закрий очі!», — швидко каже Гелен, а потім додає: «Я не можу піти з тобою, тому що чарівна паличка повертає тебе лише у твої власні мрії». Але Анна цього вже не чує. Вона вже далеко...

Коли Анна відкриває очі, все навколо неї зелене і усіяне квітами.

«Де я? Що це за сад?»

Він здається їй великим і навіть зачарованим і таємничим. Повільно проходить вона кілька кроків, і листя рослин лагідно смикають її за шкіру, люб'язно обіймають, бо раді її поверненню до них. Анна біжить по доріжці з гальки і тільки чує хрускіт під ногами. Навкруги такі чудові аромати, пахне так приємно, як це можливо тільки в казках. Вона бачить незвичайні квіти і рослини, що змінюють одне одного, і прокрадається крізь свою мрію. Квіти танцюють з сонячними променями, і їх пелюстки, як метелики, лясають у повітрі. Вони малюють красиві форми в синьому небі і створюють образи із спогадів Анни про її дитинство, про її друзів.

«Де я?», - знову запитує себе дівчина і бачить, що танцює серед квітів. Дерево, розмахуючи листям, обертає свої гілки, як карусель, а тварини весело бігають біля нього.

«Ласкаво просимо у наш сад», - раптом каже Олень і підходить до Анни. Він заглядає глибоко в її очі.

«Привіт, милий Олень, - відповідає вона з посмішкою, бо впізнає його - Ти з моїх снів. Тепер я згадую це місце».

Коли Анна була маленькою дитиною, то часто мріяла про цей сад, в якому запросто могла говорити з тваринами. Але все вже давно забулось.

«Привіт, дорогий містере Ворон», - кличе вона, побачивши старого сірого ворона з червоною краваткою-метеликом. І раптом сама теж летить: «Ой, містере Ворон, я лечу. Чому я літаю?» - злякано запитує Анна.

Чарівні палички

Містер Ворон раніше, в її мріях, відповідав на всі її запитання, і тепер він знає, що робити.

«Тому що ти цього хочеш, люба дитино...- ласкаво каже Ворон.- Ти у своєму саду й тут ти можеш літати. Ти це знаєш!»

Можна розправити і погладити свої чудові крильця, як у метелика, можна літати між деревами. Вона зустрічає друзів, і все більше й більше тварин, які здаються їй знайомими. Бачить Лотті, смугасту змію в жовтому капелюсі, помічає павука-в'язальника Кільду і веселу кішку Кеті, яка любить проводити цілий день в балетних танцях.

«Зрастуйте, дорогі», – кличе Анна і поступово відкриває всі свої спогади знову. Насолоджується цим садом і через деякий час зустрічає чарівного Птаха. Він має барвисті райдужні пір'я і золотистий дзьоб. «Наліф! — шепоче вона зачаровано. - Як я могла тебе забути?» - тихо запитує себе, а потім дуже голосно кличе: «Ви завжди були моїми найкращими друзями. Я так скучила за вами». Легко обертається по колу і танцює в повітрі.

«Ми теж сумували за тобою. Але ти давно про нас не мріяла, - говорить Наліф, і з цікавістю запитує. - Що це за стрижень у твоїй руці?»

Тільки тепер Анна помічає, що досі тримає свою паличку і розмахує нею в повітрі. Несподівано весь сад починає блищати, краплі води пролітають повз неї, а вона, сміючись, летить крізь теплий дощ.

«Я обіцяю, що тепер буду багато про вас мріяти. Тут так красиво».

А це що таке? Яскравий спалах світла, знову і знову, ніби воно хоче її приманити.

Вона повільно наближається, і коли світло вже зовсім близько, посміхається йому, бо впізнає сонце.

«Ти мене пам'ятаєш?» - запитує сонечко тихо – тихо.

«Так, звісно», - відповідає вона, і, охоплена емоціями, починає сміятися і плакати одночасно, тому що сонце завжди багато допомагало їй. Як тільки їй відчувалось самотньо, сонце ласкаво проходило через її тіло і зігрівало своїм теплом.

«Ти ніколи не буваєш самотня, у тебе є сонечко», - довело їй тоді сонце. «Як я могла це забути?».

«Спогади важливі, і вони сильні, - каже сонце, - вони дають безпеку та життєву силу.

Ти повинна спробувати згадати їх і утримати в своїй пам'яті».

«Можна тебе обійняти?» - запитує Анна сонця. І відчуває його теплі промені

Чарівні палички

«О, знову я вдома», - трохи сумно каже Анна, але вона знає, що зможе завжди,

якщо схоче, повернутися до свого саду мрії.

«Анна! Що тут відбувається?»,- чує вона, як мама питає її, коли входить у двері і бачить хаос на кухні.

«Привіт, мама!» - радіє донька, а бабуся Гелен каже: «Привіт, Маріє, моя люба, ти здивуєшся».

«Ти не повіриш, що я знайшла», - вигукує Анна.

«Це, мабуть, щось неймовірно захоплююче, таке, як зараз виглядає наша кухня», – відповідає мама і цілує своїх улюблених дівчат, привітаючи їх.

«Сідай!» - вимагає Анна, а потім палко розповідає про чарівну книгу та свої переживання.

«Я не впевнена, чи варто мені в це вірити», - каже мама, коли історії стають все більш чарівними.

«Так, - не заспокоюється дочка, — це правда».

«Це звучить як казка, але це чиста правда», - каже Гелен доньці.

Анна бере книжку й дає мамі в руки. «Подивись!» - вимогливо каже вона і відкриває її.

«А подивись, що ми спекли!» - каже бабуся Гелен і показує на випічку.

«Можна щось скуштувати?» - запитує мама з цікавістю.

«Я б не хотіла, - відповідає Гелен. - Лише тоді, коли ти визнаєш всю історію».

«Так, і я б не хотіла поки що», - Анна починає сміятися.

«Гаразд, тоді я допоможу вам швидко прибрати, а потім я хотіла б щось скуштувати». Мама і Гелен поставили миски, ложки та деко в раковину, вимили їх і прибрали зі столу.

«Дуже погано, - каже Анна, - Без засмічень кухня знову виглядає, як кухня». Потім бере книгу і несе її до своєї кімнати. Вона сідає до старенького письмового стола, який світиться, як скарб на післяобідньому сонці, і довго дивиться на книгу.

«Ти можеш почути мене?» - питає вона. Але книга не відповідає. Прикидається звичайною книгою і просто нічого не робить.

«Звідки ти?» І тут щось відбувається. Книга ворушиться і навіть починає тихо хихикати. Анна спантеличено дивиться на це і запитує: «Чому ти смієшся? Ти смієшся з мене? Хто ти?». Але книга раптом знову застигла, і не бажає відповідати ні на які запитання. Просто не реагує.

магія випічки книги

Час спливає, і потроху Анна вже перестає вірити, що зараз щось дізнається. Натомість кладе голову на стіл і стріляє навкруги очима, дуже втомившись від своїх подорожей, мрій і багатьох нових речей, які бачила.

«Дякую за все», - шепоче тихо і невдовзі засинає.

«Анна», - гукає з кухні Гелен і через кілька хвилин будить онуку.

«Я маю йти зараз, моя мила».

Але не тільки Анна прокидається від цього. Книга раптом так сильно кидає сторінки вниз і вперед, ніби намагаючись щось витрусити, кілька разів підскакує вгору і вниз, майже перевертається, поки нарешті не відкриває рецепт чарівної мелодії, і потім лежить нерухомо. «Чарівна мелодія», - читає Анна вголос і бачить ноти, що випливають з книги і летять по повітрю, ніби нанизані на нитку.

Кімнату наповнюють красиві звуки, лунає чарівна мелодія, заповняє весь простір, пливе до стелі. Аж раптом книга стає неспокійною і несамовито відкривається знову і знову. Мелодія повертається в книгу і зникає.

«Чому?» - кричить Анна. - Дай мені рецепт. Я хочу спекти мелодію. Пісня була така гарна».

Та марно! Книга відкриває іншу сторінку, ніби все перед цим було неправильним, і дівчина читає вголос: «Усміхнений рот». Вона вимовляє слова дуже повільно і читає: «Цей рот зачарує тебе...», але Анна зупиняється і каже: «Добре. Слухай! Я спечу ротик смайлика, але спочатку я хочу знати хто ти. Хто тебе написав?»

Голос її такий вимогливий, що книга закривається в наступну ж мить. Анна намагається запобігти цьому, тримає руку між сторінками, хоче відкрити її знову, але це їй не вдається.

Вона нахилиється і дивиться на книгу з подивом. «Вибач. Прошу. Вибач». Ще є сподівання, що книга поступиться. Але та залишається нерухомо. В голові кружляють різні думки, та знову повертаються до книги. Ні про що інше думати не виходить. Книга вперто мовчить. Залишається тільки сумно гладити обкладинку.

Але що це? Неможливо повірити своїм очам. Книга зелена, посередині з боків є зазори. Анна дуже уважно розглядає, не може нічого зрозуміти і гукає: «Бабусю! Мамо! Швидше сюди!».

Бабуся Гелен і мама швидко біжать до дитячої кімнати.

«Подивись, бабусю, книга зелена, і в ній відсутні деякі сторінки».

Гелен бере книгу й уважно її розглядає.
«Раніше тут було повно, — розмірковує вона, — я не пам'ятаю, щоб тут чогось бракувало». «І вона була рожева!»
«Сторінки відсутні в середині книги... - каже Гелен і запитує. - Але хто міг їх вкрасти?»
«Можливо, книга злиться на мене». «Чому їй сердитись на тебе?» - питає мама.
«Тому що я хочу дізнатися її таємницю», - пояснює Анна.
«Але цього не може бути, це просто книга». «О, ні, - шепоче бабуся Гелена, — це чарівна книга».
Анна знову намагається відкрити книгу, цього разу їй це вдається. Гортає сторінки, бачить скарб золотих монет і чудовий підводний світ, багато рецептів, але вона знову нічого не впізнає.
«Це інша книга»,- каже вона, приголомшена.
«Так, точно»,- відповідає Гелен, роздумуючи.
«Але де ж рожева книга?» - запитує мама.
«Я заснула на мить, - каже Анна, - Можливо, в цей час щось сталося?»
Але вже наступної миті у неї виникає ідея: «Ми повинні повернутися до Королеви фантазії. У неї ми точно зможемо дізнатися секрет», - пропонує вона. Анна хапає руку бабусі Гелен і тягне її до кухні, і двома ложками виймає великі шматки торта. «Мамо, ти теж», - вимагає Анна, але Марія вважає за краще не куштувати, тому що не дуже довіряє всьому цьому.
Гелен та Анна їдять чарівний торт і невдовзі знову стають дуже маленькими на кухонному столі.
«Швидше, ходім!»- Анна плаче, бо не може дочекатися зустрічі з Королевою. Разом вони

Казковий замок

поспішають до замку, ступаючи через ворота, де їх вже чекає маленький кролик.

«О, привіт! Ти можеш відвести нас до Королеви?»

«Вона послала мене», - тихо відповідає кролик і так швидко стрибає, що Анна та Гелен ледве можуть встигати за ним повз річку білого шоколаду, в якій бегемот смішно переставляє свої ноги. Вони біжать по веселці і, коли пробігають повз водоспад квітів, то чують, як Королева говорить: «Таке місце відвідують не поспіхом, а в спокої». Її голос звучить ніжно, а втім наполегливо. Але Анна настільки схвильована, що не може дочекатися. «Вибачте, Королево,- збентежено каже вона. - Я хочу вас дещо запитати». Вона озирається навкруги, бо не бачить Королеву.

«Будь ласка, продовжуй спокійно, люба дитино», — слова Королеви звучать із розумінням. А потім і сама з'являється прямо перед ними.

Анна дивиться їй глибоко в очі й запитує: «Звідки приходить цей світ фантазії? Звідки взялися замок і чарівна книга про випічку?».

Королева на мить зупиняється, потім трохи посміхається і говорить щось Анні, але та не може цілком зрозуміти.

«Кожна квітка має корінь, і так само квітка Фантазія».

«Корінь?» запитує Анна, дивлячись на бабусю, але Гелен спокійно каже: «Зачекай, Анна!»

«Я розумію, що ви хочете знати, де квітка Фантазія почала рости і хто їх посіяв, - продовжує Королева.- Ви хочете зрозуміти, чому вона там росте».

«Так!», - вичікувально вигукує Анна.

Королева легким рухом руки запрошує всіх за феєрично накритий стіл.

«Сідайте, будь ласка». А потім продовжує: «Написала ці книги чарівниця, яка була художницею ілюзій. Їй вдалось придумати рецепти, що дають можливість надати дітям особливу внутрішню силу, яку вони більше ніколи не втрачають. Через це книга магії розкривається лише тільки для дитини».

«Саме тому ми більше не могли знайти її, коли ми підросли», - розмірковує бабуся Гелен вголос.

Королева киває і продовжує: «Чарівниця написала рожевий і зелений варіанти книги, що лежить на твоєму старому столі. Ці книги назавжди з цим столом. А він підключений до магії».

Усміхнений рот

«Зелена книга також магічна! - каже Анна здивовано.- Це зелена книга, в якій все змінилося. Але де ж рожева?».

«Зелена магічна книга - це не просто книга для випічки, а карта скарбів».

«Карта скарбів?» - Анна так схвильована, що може вибухнути.

Гелен каже: "Це, мабуть, ті відсутні сторінки в книжці».

Королева киває, знаючи про це, і каже: «Ви повинні дізнатися секрет самостійно. Я, на жаль, не можу вам розказати».

У цей момент кольори навколо Анни і бабусі Гелен змінюються, все стає яскравішим і яскравішим, і через кілька секунд вони знову стоять на своїй кухні.

Анна дивиться навколо збентежено і плаче: «Де королева?».

«Вона все сказала. Ми повинні самі дізнатися секрет», - тихо каже Гелен.

У цей момент Марія прибігає на кухню і з полегшенням вигукує: «Нарешті ви повернулися. Де ви були?».

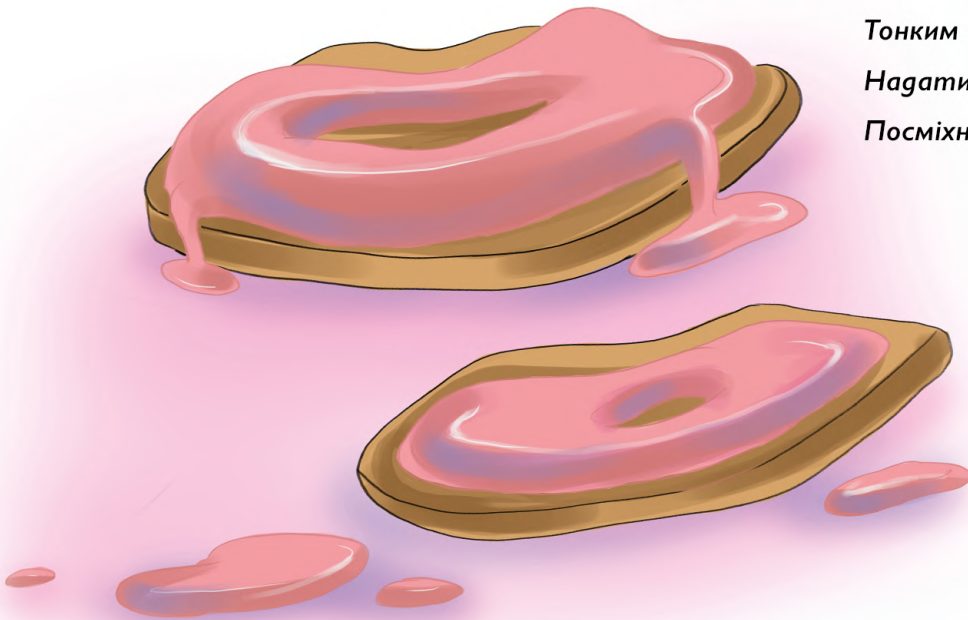
«Тобі бабуся все розкаже», - кричить Анна, бо не має часу на пояснення, блискавкою біжить до своєї книги і, коли бачить, що та лежить на маленькому старому столі, то зупиняється здивована. «Ти знову рожева!», - голос її розгублений. А книга лежить нерухомо, ніби нічого не було.

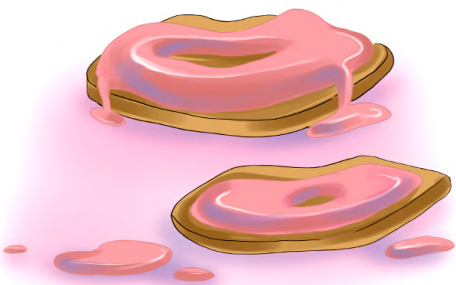
Анна сідає і тягне до себе книгу, обережно кладе голову на неї, як на подушку, і закриває очі. Але раптом дівчина чує в книзі стук, відчуває, як пульсує книжка, як б'ється її серце. Піднімає голову і бачить, як книга крутить свої сторінки туди-сюди. Вона сміється і радісно вигукує: «Ти повернулась! Зараз я спечу для тебе «Усміхнений рот». Я буду сміятися,- кричить Анна.- І буду випікати так багато, як тобі заманеться». Дівчина палко обіймає книгу і біжить назад до кухні. «Ми зараз спечемо Усміхнений рот! Це рот, який змушує всіх сміятися, приносить радість. Ось що тут написано».

І Анна зачитує чарівний рецепт «Усміхнений рот».

Усміхнений рот

*Змішайте цукор і масло, перемішайте.
Додайте два яйця.
Мигдаль викличе сміх,
він творить з вами дива.
Борошно додає ефект і потужність.
Замісити тісто так круто, як тільки можете.
Тонким ножем розрізати тісто,
Надати ротику потрібну форму.
Посміхніться і розфарбуйте його.*

Усміхнений рот

«Чарівна магія, це тісто стає магічним», промовляє маленька чаклунка знову, а Гелен запитує: «У вас є мигдаль?»

«Так, в мене завжди є мелений мигдаль», - каже мама. Виставляє два пакети на кухонний стіл, в той час, як Анна радісно стрибає по кухні та шукає все необхідне. Через кілька хвилин міксер гуде, і Анна в гарному настрої збиває всі інгредієнти. І, коли в неї зовсім не залишається сил, бабуся дістає тісто з миски і вимішує його на кухонному столі так сильно і так довго, як тільки може. Коли її руки також зовсім втомлюються, вона знесилена сідає на кухонне крісло. Тепер роботу бере на себе мама, а донька разом із бабусяю Гелен спостерігають за нею, як вона посипає борошном стіл, і розкачує тісто товщиною трохи більше п'яти міліметрів.

«За нашу посмішку тепер знову ти відповідальна, — каже Гелен Анні, і мама погоджується з нею. Сміючись, вона приносить невеликий ніж із шухляди і віддає його Анні, яка вирізає з тіста красиві ротики. Роти посміхаються, і їх акуратно кладуть на деко. «Випікати при 150 градусах. Ми просто повинні почекати 12 хвилин, і печиво готове».

«Коли печиво охолоне, ти можеш подарувати посмішку всім нам», — каже бабуся.

«Але давайте спочатку їх розфарбуємо!» - відповідає Анна. - Я хочу червоні усміхнені ротики!» Коли печиво охолело, вона покриває кожен усміхнений рот червоною харчовою фарбою. «Готово!».

«Є ще одне маленьке чарівне заклинання, - шепоче бабуся, - звучить фантастично

і справді викликає посмішку на вашому обличчі. Я пам'ятаю його з минулого».

Анна раптом бачить, як слова заклинання танцюють на сторінках книги і по черзі летять до неї. Вона швидко бере спечений усміхнений рот і читає це заклинання:

*Тримай «Усміхнений рот» перед своїм обличчям,
і не соромся цього.*

*Підними куточки свого рота якомога вище,
не відкривай рот наполовину, відкривай його до кінця.*

*Зачекай десять секунд, поки відчуєш,
як маленькі потоки чарівництва спокушають тебе
посміхатися, радити просто так.*

«Усміхнений рот» робить тебе щасливим і радісним.

Усміхнений рот

Анна підтягує куточки рота вгору. Бабуся Гелен і мама роблять те ж саме, і їм потрібно лише кілька секунд, щоб відчути магію посмішки, яка протікає через них. Вони відчувають приємне поколювання в горлі та щоках. Трохи пізніше всі троє сміються на кухні, і навіть не можуть повірити, що так легко зачаровуватися посмішкою.

«Посміхатися так весело», — вигукує Анна, а мама додає: «Тепер я буду їсти це печиво кожен день».

«Я теж, — каже Гелен, — цей рецепт смайлика справді чарівний».

І вони всі троє не можуть втриматись і дуже голосно сміються.

«Це дуже заразно», — каже мама і змушена сісти, бо в неї більше майже немає сили.

«Я не знала, що розсміятися так легко», — признається Анна.

«Це був для нас чудовий день, люба моя дівчинко», — каже бабуся Гелен.

«А ще ми знайшли чарівну книгу», — тихо, але гордо шепоче Анна. Вона кусає усміхнений рот і додає: "Навіть дві чарівні книги. Друга все ще ховається. Але я знайду її, а також карту скарбів, хоч би я витратила на це всі канікули».

Анна хапає рожеву чарівну книгу про випічку, цілує маму та бабуся Гелен і біжить до своєї кімнати. Зручно сідає біля старенького столу, з якого все почалося, і відкриває книгу.

